

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 197/2016
31.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ј., због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ј., адвоката З.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 290/14 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1366/15 од 27.11.2015. године, у седници већа одржаној 31.03.2016. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ј., адвоката З.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 290/14 од 15.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1366/15 од 27.11.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 290/14 од 15.07.2015. године окривљени И.Ј., је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ, кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ, за која дела му је суд најпре утврдио појединачне казне и то за кривично дело из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ казну затвора у трајању од шест месеци, за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казну затвора у трајању од три месеца и за кривично дело из члана 323. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ казну затвора у трајању од шест месеци, па му је затим суд изрекао условну осуду, тако што је утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца и истовремено одредио да се та казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од

41.185,88 динара и судски паушал у износу од 2.000,00 динара, као и да оштећенима В.С., М.Р., М.Ж., С.Р., Ј.Л., Р.С., Р.М. и Б.М. солидарно исплати износ од 276.000,00 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Истом пресудом оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1366/15 од 27.11.2015. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Пожеги, па је преиначена пресуда Основног суда у Пожеги К 290/14 од 15.07.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је апелациони суд окривљеном И.Ј. за кривична дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом утврдио појединачне казне затвора и то: за кривично дело из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ казну затвора у трајању од четири месеца, за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казну затвора у трајању од два месеца и за кривично дело из члана 323. став 3. у вези ст.2. и 1. КЗ казну затвора у трајању од три месеца, па га је затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од осам месеци, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног И.Ј., адвокат З.Ђ., у смислу члана 485. став 1. тачка 1). ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да побијану другостепену пресуду преиначи у смислу навода из захтева.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају у односу на кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру је примењен закон који се није могао применити будући да је умишљај окривљеног у том случају био усмерен у правцу да увреди полицијске службенике, а у изреци пресуде нису наведене конкретне радње које су оштећени предузимали у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира, а у односу на које радње би окривљени ометао службена лица. Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру ("Службени гласник РС" бр. 51/92, 53/93, 67/93, 48/94, 101/05 и др.закон и 85/05-др.закон), који закон је важио

како у време извршења предметног кривичног дела, тако и у време правноснажног пресуђења, односно како из изреке произилази да је окривљени критичном приликом у просторијама полицијске станице ометао овлашћена службена лица у обављању послова јавне безбедности и одржавања јавног реда и мира, тако што је својим возилом дошао до улазних врата полицијске станице, скинуо кошуљу и ушао у ходник станице, где је започео са вређањем и претњама присутним полицијским службеницима-оштећенима који су се у том тренутку спремали да крену поново у локал „...“, како би довршили започету службену радњу, а начини којима је све окривљени том приликом ометао овлашћена службена лица у обављању послова јавне безбедности и одржавања јавног реда и мира су детаљно наведени у тачки два изреке побијане првостепене, пресуде, то су по оцени овог суда, неосновани наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају не ради о кривичном делу ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. Закона о јавном реду и миру.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду члана 439. тачка 3) ЗКП, и у вези са тим наводи да у побијаној првостепеној пресуди није наведено да ће у случају опозива условне осуде суд окривљеном урачунати време које је провео у притвору, те да ни у другостепеној пресуди суд приликом изрицања казне затвора окривљеном, није урачунао време које је провео у притвору од 31.08.2014. године до 24.09.2014. године.

Изнетим наводима, бранилац окривљеног иако формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у суштини указује на то да су доношењем побијаних пресуда повређене одредбе о урачунавању притвора, односно указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП у вези члана 278. став 1. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да су у жалби на побијану првостепену пресуду окривљени и бранилац захтевали да присуствују седници већа у којој се одлучивало о жалби, што им је у конкретном случају онемогућено, иако за једно од кривичних дела за које је окривљени оглашен кривим прописана обавезна одбрана, а којим наводима, по оцени овога суда, бранилац окривљеног указује на повреду члана 511. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче, а везано за кривично дело из члана 322. став 3. у вези става 1. КЗ за које је оглашен кривим тачком један изреке побијане првостепене пресуде, да није утврђено да је „напад“ окривљеног том приликом био високог интензитета, на шта указују и друга објективна дешавања у локалу. Надаље, у односу на радњу описану под тачком три изреке побијане првостепене пресуде учињене на штету Р.С., бранилац сматра да докази изведени у току поступка указују да окривљени није напао полицијског службеника, односно службено лице у вршењу службене дужности и да повреда коју је оштећени задобио није проузрокована радњом окривљеног.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 439. тачка 4) у вези члана 278. став 1. ЗКП и члана 511. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.